

Դանիելի գիրքը — հարյուր յոթերորդը

Մարգարեական պատումը. Հերոբոլամից մինչև Հովսիա և հին շավիղների վերականգնումը

Jeff Pippenger

2024-02-29

1844 թվականին Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների բողոքականները հեռացան միլլերիտական շարժումից և իրենց մարգարեական դիրքը զբաղեցրին որպես Բաբելոնի դուստր, ինչպես նախատիպով ներկայացված էր, երբ Հերոբոլամը հաստատեց կեղծ պաշտամունքային համակարգ այն ժամանակ, երբ նրա հյուսիսային տասը ցեղերը բաժանվեցին Հուդայի հարավային թագավորությունից: Հերոբոլամի երկու ոսկե հորթերը՝ մեկը Բեթել քաղաքում (նշանակում է «Աստծո տուն»/Եկեղեցի), իսկ մյուսը՝ Դանում (նշանակում է դատաստան/Պետություն), նախատիպավորում էին Եկեղեցու և Պետության այն կեղծ համակարգը, որը նախատիպավորում է Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները: Հերոբոլամի եկեղեցու և պետության կեղծ համակարգի բոլոր բաղադրիչները կառուցված էին նույն այն կառուցվածքի օրինակով, որը դրված էր Ահարոնի ապստամբության մեջ: Ուստի Հերոբոլամի կեղծ պաշտամունքային համակարգը Ահարոնի կեղծ պաշտամունքային համակարգի պատկերն էր:

Երոբոլամի կեղծ համակարգը ներկայացնում էր այն երկրպագության համակարգը, որը բողոքականությունը պաշտպանեց, երբ բաժանվեց առաջին հրեշտակի շարժումից և դարձավ պապականության հռոմեական գազանի դուստրը կամ պատկերը: Հենց Երոբոլամի կեղծ համակարգի հաստատման պահին Հուդայից մի մարգարե դուրս եկավ ընդդեմ նրա զոհասեղանի և կեղծ երկրպագության համակարգի: 1844 թվականին, հենց այն պահին, երբ ուխտագանգ բողոքականությունը սկսեց հաստատել մի երկրպագության համակարգ, որը ներկայացված է որպես Հռոմի դուստրը, միլլերիտները, հավատքով, մտան երկնային սրբաբանի Ամենասուրբ Տեղը և ճանաչեցին շաբաթը, և այսպիսով ներկայացրին մի մարգարեական հանդիմանություն Հռոմի դուստրերին, որոնք ընտրեցին շաբաթնակե պահել Հռոմի իշխանության դրոշմը՝ կիրակնօրյա երկրպագությունը:

Հուդայի մարգարեն, որ հանդիմանեց Հերոբոլամին, այնտեղ և այնժամ մարգարեություն հռչակեց:

Եվ նա Տիրոջ խոսքով աղաղակեց զոհասեղանի դեմ ու ասաց. «Ո՛վ զոհասեղան, զոհասեղան, այսպես է ասում Տերը. Ահա Դավթի տան համար մի որդի պիտի ծնվի՝ Յոսիա անունով, և նա քո վրա պիտի մատուցանի բարձունքների այն քահանաներին, որոնք խուսկ են ծխում քո վրա, և մարդկանց ոսկորներ պիտի այրվեն քո վրա»: Եվ նույն օրը նա նշան տվեց՝ ասելով. «Սա է այն նշանը, որի մասին Տերն ասել է. ահա զոհասեղանը պիտի պատռվի, և նրա վրա եղած մոխիրը պիտի թափվի»: Գ Թագավորաց 13:2, 3.

Մարգարեությունը ներառում էր «սեղան» բառի կրկնությունը: Մարգարեության մեջ որևէ բառի կամ արտահայտության կրկնությունը ներկայացնում է երկրորդ հրեշտակի պատգամի խորհրդանիշը՝ այդպիսով մատնանշելով 1844 թվականը, երբ երկրորդ հրեշտակը եկավ, և բողոքականությունը ընկավ՝ դառնալով Բաբելոնի դուստր: Միևնույն ժամանակ մարգարեն նշան տվեց, ճիշտ ինչպես 1844 թվականին Միլլերի հետևորդները ճանաչեցին շաբաթի նշանը: Ինչպես որ հետագա համարներում Հերոբովամը սպառնաց մարգարեին, նրա ձեռքը կաթվածահար եղավ՝ այսպիսով հղում անելով Բաբելոնի դրոշմին, որ պարտադրվում է կա մ ճակատին, կա մ ձեռքին, և որը, երբ ընդունվում է, հոգևոր առումով մարդուն հավիտենապես խեղանդամ է դարձնում:

Այս ուսումնասիրության նպատակների համար մենք դիտարկում ենք այն կանխասացությունը, որ մարգարեն ներկայացրեց՝ նշելով, թե «Դավթի տան համար մի որդի պիտի ծնվի, որի անունը Հովսիա պիտի լինի, և քեզ վրա նա պիտի զոհաբերի բարձունքների այն քահանաներին, որոնք քեզ վրա խունկ են ծխեցնում, և մարդկանց ոսկորներ պիտի այրվեն քեզ վրա»: Հովսիա նշանակում է «Աստծո հիմքը» և ներկայացնում է ադվենտիզմի հիմքերը, որոնք կառուցվեցին հենց այն պատմության մեջ, որ նախապատկերված էր Հերոբովամի կողմից իր կեղծ երկրպագության համակարգի հաստատմամբ: Հերոբովամի կողմից հաստատված կեղծ երկրպագության համակարգի վրա Հովսիան պիտի պատժեր այն քահանաներին, որոնք առաջնորդում էին այդ կեղծված երկրպագությունը:

Մարգարեն չհնազանդվեց Տիրոջ պատվերին՝ չվերադառնալ այն ճանապարհով, որով եկել էր Երովաբեամի գահակալության արարողությանը, և Բեթելում չուտել ու չխմել: Երբ նա կերավ Բեթելի ստախոս մարգարեի կերակուրը, նա ներկայացվեց որպես այն մահվան խորհրդանիշը, որը պիտի գար նրանց վրա, ովքեր 1844 թվականից հետո կընտրեին վերադառնալ և ճաշակել ուխտադավան բողոքականության վարդապետություններն ու կեղծ մարգարեական մեթոդաբանությունները, ինչպես ներկայացված է 1863 թվականի ապստամբությամբ: 1863 թվականին ապստամբածների մահիճը պիտի լիներ նույն մահիճը, ինչ Բեթելի ստախոս մարգարեին: Ուխտադավան բողոքականության մահիճը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականն ընկած պատմությունն էր, երբ նրանք՝ Աստծո երբեմնի ընտրյալ ժողովուրդը, անտեսվեցին և դարձան Հռոմի դուստրերը: Լաոդիկեական ադվենտիզմի մահիճը նույնպես պիտի լինի այն ժամանակահատվածում, որը սկսվում է այն օրից, երբ հզոր հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, ինչպես որ արել էր 1840 թվականին, և հասնում է մինչև մեծ երկրաշարժի ժամը, որը ներկայացնում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրումը, և հրեշտակը սկսեց անցնել Երուսաղեմի միջով՝ նշան դնելով նրանց ճակատներին, ովքեր հեծեծում և ողբում են երկրում (Միացյալ Նահանգներում) և եկեղեցում (Լաոդիկյան ադվենտիզմում) գործված պղծությունների համար: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հայրերի մեղքերը, որոնք ներկայացված են Եզեկիելի չորս պղծություններով, դարձան ներկայիս փորձառական ճշմարտություններ այն

կնիքադրման գործընթացում, որ այնժամ սկսվեց:

1863 թվականի փորձությունը վերաբերում էր Միլլերի շարժման հիմքերին, ինչպես դրանք ներկայացված էին Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներով», որոնք մերժվել էին 1863 թվականին: Այդ փորձությունը ներառում էր պատրաստակամություն կամ անպատրաստակամություն՝ վերադառնալու Երեմիայի հին շավիղներին, որպեսզի գտնվի վերջին անձրևի հանգիստը: 1888 թվականի փորձությունը Լաոդիկեի եկեղեցուն ուղղված պատգամն էր, ինչպես այն բերվեց ծերեր Ջոնսի և Վազգոների կողմից, որը նաև հավատով արդարացման պատգամն էր:

1856 թվականին Լաոդիկեային ուղղված լուրը առաջին անգամ հասավ միլլերիսների շարժման մեջ, և այն հասավ «յոթ ժամանակների» ավելացած լույսով, սակայն թե՛ Լաոդիկեային ուղղված լուրի մեջ եղած միջոցներով ներկայացված փորձառությունը, թե՛ մարգարեական պատմության լուրը մերժվեցին 1863 թվականին: Այդ փորձառությունը ներկայացված էր «երևույթի» տեսիլքով (mareh), ինչպես նաև (chazon) «մարգարեական պատմության» տեսիլքով, որոնք երկուսն էլ մերժվեցին: Այդ երկու տեսիլքներն էլ իրենց կատարումն էին գտել 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և տասնինը տարի անց դրանք երկուսն էլ մերժվեցին, որովհետև Հիսուսը միշտ վախճանը նույնացնում է սկզբի հետ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին 1863 և 1888 թվականների ապստամբությունների փորձությունը դարձյալ դարձավ փորձող ճշմարտություն, որովհետև երկուսն էլ կապված էին Երեմիայի հին շավիղների հետ: Այդ օրը հասավ վերջին անձրևի լուրը, և 1919 թվականի փորձությունն էլ նույնպես հասավ, որովհետև 1919 թվականին առաջ քաշվեց կեղծ ավետարանը՝ մի այնպիսի Քրիստոսի մասին, որը զուրկ է որևէ մարգարեական նշանակությունից, որպես «խաղաղություն և ապահովություն» կեղծ լուր: Երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, առաջինից մինչև երրորդ համարները կատարվեցին, իսկ առաջինից մինչև երրորդ համարները ներկայացնում են «առաջին ձայնի» լուրը:

«Արդյո՞ք ք այժմ տարածվում է այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պիտի հեղեղային ալիքով swept away լինի: Սա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ վեր խոյացող մեծաշեն շենքերին՝ հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ սարսափելի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ երկիրը սաստիկ սասանելու համար: Այնժամ Հայտնություն 18:1–3-ի խոսքերը պիտի կատարվեն»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը զգուշացում է այն բանի մասին, ինչ պիտի գա երկրի վրա: Բայց ես հատուկ լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծո գործության շրջումով ու շուտովանքով: Ինձ տրված լույսից գիտեմ, որ աշխարհում կործանում կա: Տիրոջ մեկ խոսքը, Նրա հզոր գործության մեկ հպումը, և այս հսկայածավալ կառույցները պիտի ընկնեն: Այնպիսի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, որոնց ահավորությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»:
Review and Herald, July 5, 1906.

Հայտնություն տասնութի հրեշտակի գալուստով վերջին անձրևը սկսեց ցողել, և սկսվեց «մարգարեական բանավեճը», որը ներկայացված է Ամբակումի երկրորդ գլխում: Բանավեճը վերաբերում էր աստվածաշնչյան մարգարեությունը հասկանալու երկու մեթոդաբանությունների, ինչպես նաև վերջին անձրևի կեղծ և ճշմարիտ պատգամի միջև եղած հակադրությանը: Բանավեճն ավարտվում է, երբ գալիս է Հայտնություն տասնութի «երկրորդ ձայնը» և նույնականացնում Աստծո գործադիր դատաստանի սկիզբը արդի Բաբելոնի նկատմամբ, և Աստծո մյուս հոտին կոչ է անում դուրս գալ Բաբելոնից: Երկրորդ ձայնի գալուստը նշանավորում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմության ավարտը, որը ներկայացված է չորրորդ գարշելիությամբ, իսկ դա իր հերթին ներկայացնում է Լաոդիկեական աղվենտիզմի չորրորդ և վերջին սերնդին՝ որպես մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ արևին խոնարհվող:

Ուրացող բողոքականության մահիճը, հրեշտակի իջնելու և 1844 թվականի փակ դռան միջև, նախապատկերում էր Լաոդիկյան աղվենտիզմի մահիճը՝ հրեշտակի իջնելու և շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի փակ դռան միջև: Հուդայից եղող մարգարեն թաղվեց նույն գերեզմանում, ինչ Բեթելի սուտ մարգարեն, և երբ Հովսիա թագավորը ձեռնարկեց իր բարեկարգությունը, նա կանգնեց հենց այդ գերեզմանի առաջ: Հովսիա թագավորի բարեկարգությունը, որի անունը նշանակում է «Աստծո հիմքերը», սկսվեց այն ժամանակ, երբ Աստված սկսեց Իր վերջին օրերի ժողովրդին դեպի հիմքերը հետ առաջնորդել՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Նրա բարեկարգությունը սկսվել էր այն ժամանակ, երբ ձեռնարկվել էր տաճարի վերականգնման գործը:

Եվ եղավ Հովսիա թագավորի տասնութերորդ տարում, որ թագավորը Տիրոջ տունն ուղարկեց գրագիր Ասադիայի որդի Սափանին՝ Մեսուդամի որդուն, ասելով. «Ելի՛ր Հեղկիա քահանայապետի մոտ, որպեսզի նա հաշվարկի Տիրոջ տուն բերված արծաթը, որ դռան պահապանները հավաքել են ժողովրդից: Եվ թող այն հանձնեն գործը կատարողների ձեռքը, որոնք վերահսկում են Տիրոջ տունը, և թող նրանք այն տան Տիրոջ տան մեջ եղող գործը կատարողներին՝ տան ճեղքերը վերանորոգելու համար՝ հյուսներին, շինարարներին և որմնադիրներին, և տունը վերանորոգելու համար փայտ և կոփված քար գնելու: Սակայն նրանց ձեռքը հանձնված փողի համար հաշվետվություն չէր պահանջվում, որովհետև նրանք հավատարմությամբ էին գործում»: Եվ Հեղկիա քահանայապետն ասաց գրագիր Սափանին. «Ես Տիրոջ տանը գտել եմ Օրենքի գիրքը»: Եվ Հեղկիան գիրքը տվեց Սափանին, և նա կարդաց այն: Եվ գրագիր Սափանը եկավ թագավորի մոտ, թագավորին պատասխան բերեց և ասաց. «Քո ծառաները հավաքել են այն փողը, որ գտնվել էր տանը, և այն հանձնել են գործ կատարողների ձեռքը, որոնք վերահսկում են Տիրոջ տունը»: Եվ գրագիր Սափանը թագավորին հայտնեց՝ ասելով. «Հեղկիա քահանան ինձ մի գիրք է տվել»: Եվ Սափանը այն կարդաց թագավորի առաջ: Եվ եղավ, երբ թագավորը լսեց Օրենքի գրքի խոսքերը, որ պատռեց իր հանդերձները: Եվ թագավորը հրամայեց Հեղկիա քահանային, Սափանի որդի Աքիկամին, Միքիայի որդի Աբբորին, գրագիր Սափանին և թագավորի ծառա Ասայիային՝ ասելով. «Գնացե՛ք, Տիրոջից հարցրե՛ք ինձ համար, ժողովրդի համար և ամբողջ Հուդայի համար՝ այս գտնված գրքի խոսքերի վերաբերյալ. որովհետև մեծ է Տիրոջ բարկությունը, որ բորբոքվել է մեր

դեմ, քանի որ մեր հայրերը չեն լսել այս գրքի խոսքերին, որպեսզի անեն ըստ այն ամենի, ինչ գրված է մեր մասին»։ Դ Թագավորաց 22:3–13:

Այն կանխագուշակությունը, թե պիտի ծնվեր մի գավակ՝ Յոսիա անունով, մատնանշում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, երբ գորավոր հրեշտակը իջավ և Իր վերջին օրերի ժողովրդին վերադարձրեց հին շավիղներին։ Այդ իջնելը նախապատկերվել էր նույն հրեշտակի իջնելով՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին։ Երկու իջնումներն էլ նշանավորեցին իսլամի մասին մի մարգարեության կատարմանը։ Այն պատմական անձը, որի անունը կապված է Հայտնություն իններորդ գլխի տասնհինգերորդ խոսքում գտնված իսլամի ժամանակային մարգարեության կատարման՝ նախապես ճանաչման և այդ նախնական կանխագուշակության հրապարակման հետ, Յոսիան էր։

Հայտնության գրքի տասներորդ կամ տասնութերորդ գլխի հրեշտակի երկու իջնումներում էլ «Հովսիա» անունը նշանավորվում է։ Հովսիա Լիչը ներկայացրեց իսլամի մասին լուրը, որը կատարվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Հերոբովամի պատմության մեջ անհնազանդ մարգարեի կողմից առաջադրված՝ Հովսիա անունով մի մանկան ծննդյան մարգարեությունը կատարվեց Լառդիկյան աղվենտիզմում, երբ հրեշտակն Իր վերջին օրերի ժողովրդին հետ տարավ դեպի այն հիմնարար պատմությունը, որտեղ անհնազանդ մարգարեի և Հերոբովամի առճակատումը հասել էր իր կատարմանը։ Աստվածաշնչյան վկայությունը նույնացրեց գալիք Հովսիայի մասին մի կանխասություն, և երբ 1844 թվականին անհնազանդ մարգարեով նախապատկերված պատմությունը կրկնվեց, նրա անվան մասին կանխասությունն ևս մեկ անգամ մոցվեց մարգարեական պատումի մեջ։

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Հուդայի ցեղի Առյուծը Իր վերջին օրերի ժողովրդին առաջնորդեց վերադառնալու Երեմիայի հին ճանապարհներին, որոնք ներկայացնում էին այն քառասունվեց տարիները, որոնց ընթացքում Ուխտի Պատգամաբերը կանգնեցրել էր մի տաճար, որպեսզի հանկարծ գար այնտեղ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին։ Հովսիան Մովսեսի անեծքը հայտնաբերել էր, երբ նախաձեռնում էր տաճարի վերանորոգության գործը։ Հարյուր քառասունչորս հազարի գործը Եսայիայի կողմից ներկայացվում է որպես վերականգնման գործ։

Եվ նրանք պիտի շինեն հին ավերակները, պիտի վերականգնեն նախկին ամայությունները, և պիտի նորոգեն ավերակ քաղաքները՝ բազմաթիվ սերունդների ամայությունները։ Եսայիա 61:4:

Տաճարը նորոգելու և վերականգնելու Հովսիայի գործը այն գործն է, որ Եսային նշում է որպես Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի կողմից կատարվող, որովհետև բոլոր մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի, որոնցում իրենք ապրում էին։ Այդ գործը նաև նախապատկերվեց նրանցով, ովքեր Եզրայի օրերում դուրս եկան Բաբելոնից։

Քանզի մենք ստրուկներ էինք, բայց մեր Աստվածը մեզ չթողեց մեր ստրկության մեջ, այլ ողորմություն տարածեց մեզ վրա Պարսից թագավորների առաջ, որպեսզի մեզ կենդանություն տա, կանգնեցնի մեր Աստծու տունը, նորոգի նրա ավերակները և

մեզ պարիսպ տա Հուդայում և Երուսաղեմում: Եզրաս 9:9:

Եզրասի կողմից կատարված գործը իրականացվեց այն ժամանակ, երբ նրանք դուրս էին եկել Բաբելոնից, և այն ներկայացնում է տաճարի վերականգնման այն գործը, որ կատարում էր Հովսիան, այն գործը, որ Եսայիան բնորոշում է որպես Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի գործ, և այն սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Հայտնության գրքում Հովհաննեսը նույնպես նույնացնում է այդ գործը:

Եվ այն ձայնը, որ լսեցի երկնքից, դարձյալ խոսեց ինձ հետ և ասաց. Գնա՛, վերցրո՛ւ այն փոքրիկ գիրքը, որ բաց է ծովի և երկրի վրա կանգնած հրեշտակի ձեռքում: Եվ ես գնացի հրեշտակի մոտ ու նրան ասացի. Տո՛ւր ինձ այդ փոքրիկ գիրքը: Եվ նա ասաց ինձ. Վերցրո՛ւ և կե՛ր այն. և այն քո որովայնը դառը պիտի դարձնի, բայց քո բերանում մեղրի պես քաղցր պիտի լինի: Եվ ես վերցրի փոքրիկ գիրքը հրեշտակի ձեռքից և կերա այն. և իմ բերանում մեղրի պես քաղցր էր, և երբ այն կերա, իմ որովայնը դառնացավ: Եվ նա ասաց ինձ. Դու դարձյալ պիտի մարգարեանաս շատ ժողովուրդների, և ազգերի, և լեզուների և թագավորների առջև: Եվ ինձ տրվեց գավազանի նման մի եղեգ, և հրեշտակը կանգնած՝ ասում էր. Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծու տաճարը, զոհասեղանը և նրանց, որ այնտեղ երկրպագում են: Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը դո՛ւրս թող և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրվել է հեթանոսներին, և նրանք քառասուներկու ամիս ոտնակոխ պիտի անեն սուրբ քաղաքը: Եվ Ես գործություն պիտի տամ Իմ երկու վկաներին, և նրանք քուրճ հագած պիտի մարգարեանան հազար երկու հարյուր վաթսուն օր: Հայտնություն 10:8–11:3.

Այս հատվածում Հովհաննեսը ներկայացնում է միլերիտներին, որոնք կերել էին այն պատգամը, որ հրեշտակի ձեռքում էր, երբ Նա իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, բայց որոնք նաև կրել էին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի դառը հիասթափությունը: Կանգնած լինելով 1844 թվականի այդ դառը հիասթափության պահին՝ Հովհաննեսին ասվեց, որ ինքը, որպես Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի խորհրդանիշ, պետք է կրկնի այն փորձառությունը, որ ներկայացված էր 1840-ից մինչև 1844 թվականները, այդպիսով մատնանշելով դեպի 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը և մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը: Նրան ասվեց. «Պետք է դարձյալ մարգարեանաս շատ ժողովուրդների, և ազգերի, և լեզուների, և թագավորների առաջ», ինչը ներկայացնում է, որ ամբողջ աշխարհը լուսավորվելու է, երբ Հայտնություն տասնութում հրեշտակն իջնի, երբ Հայտնություն տասներորդ գլխի պատմությունը կրկնվի՝ «գիծ առ գիծ»:

Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի կողմից կրկին մարգարեանալու ժամանակ կրկնվելու ենթակա պատմությունը նույնացնելու հետ կապված՝ Հովհաննեսին ասվեց «վեր կաց և չափիր» Աստծո տաճարը: Նրա «չափելը» հատուկ կերպով նույնացվեց, որովհետև նա դրված էր 1844 թվականին, որտեղ նրա ստամոքսը դառնացվեց հոկտեմբերի 22-ի հիասթափությամբ: Նրան ասվեց չափել տաճարը, բայց թողնել գավիթը, որի մասին նրան տեղեկացվեց, որ այն ներկայացնում էր հեթանոսների ժամանակը, երբ նրանք տասներկու հարյուր վաթսուն տարի ոտնակոխ պիտի անեին գավիթը: Տասներկու հարյուր վաթսուն տարին ավարտվեց 1798 թվականին: Հովհաննեսը պիտի սկսեր իր չափումը 1798 թվականին և մի կողմ թողներ նախորդ տասներկու հարյուր վաթսուն

տարիները, երբ հոգևոր տաճարն ու հոգևոր Երուսաղեմը ոտնակոխ էին արվել: Նա կանգնած էր 1844 թվականի հիասթափության պահին, ուստի 1798-ից մինչև 1844 թվականը քառասունվեց տարի է: Այդ քառասունվեց տարիները ներկայացնում են տաճարը:

Երբ Հովհաննեսը, որպես Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը, պիտի նորից մարգարեանար, ինչպես արել էին 1840-ից 1844 թվականներին, նրանք պիտի սկսեին այն ժամանակ, երբ հրեշտակը իջներ իսլամի մասին մարգարեության կատարման պահին: Նրանց նորից մարգարեանալու գործը պիտի պահանջեր տաճարը չափելու մի աշխատանք, և այդ աշխատանքը պիտի ներկայացներ «հին շավիղների» քննությունը, որը «տաճարով» ներկայացված պատմությունն էր, սկսված վախճանի ժամանակից՝ 1798 թվականին, և ավարտված 1844 թվականի մեծ հիասթափությամբ: Երբ նրանք սկսեցին Երեմիայի հին շավիղները քննելու իրենց գործը, որը Հովհաննեսի «քառասունվեց տարվա տաճարն» է, Մովսեսի անեծքը գտնվեց տաճարի ամբողջ տարածքով մեկ ցրված աղբակույտի մեջ, և գալիք Հովսիայի վերաբերյալ կանխասացությունն իրականացավ: Հովսիայի գործը դարձյալ նույնացվում է նաև Եսայիայի կողմից.

Եվ քեզնից եղողները պիտի շինեն հին ավերակները. դու պիտի կանգնեցնես բազում սերունդների հիմքերը, և քեզ պիտի կոչեն ճեղքի նորոգող, բնակության համար ճանապարհների վերականգնող: Եսայիա 58:12:

Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը պետք է վերականգներ «բնակվելու շավիղները», որոնք Երեմիայի «հին շավիղներն» են: Նրանք պետք է վերաշինեին հին ավերակ վայրերը, ինչպես որ կատարվում էր Հովսիայի և Եզրասի պատմություններում հիշված աշխատավորների կողմից: Նրանք պետք է գործադրեին «տող առ տող» մեթոդաբանությունը, որովհետև նրանք պարզապես չէին «վեր բարձրացնելու» աղվենտիզմի հիմնադիր պատմությունը, որը ներկայացված է քառասունվեց տարվա տաճարով, այլ այդպես վարվելով՝ պետք է «վեր բարձրացնեին բազում սերունդների հիմքերը»: Նրանք պետք է ճանաչեին, որ յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժում ներկայացնում է հիմնարար աշխատանք, և որ «տող առ տող»-ը մատնանշում է վերջին օրերի հիմքերը՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականները: Նրանք պետք է նորոգեին «ճեղքը», իսկ ճեղքը ներկայացնում է անոթի կամ պատի սկզբնական ճեղքումը, որը ճանապարհ է բացում հետագա աղետի համար: «Ճեղքը», որ պետք է նորոգվեր, 1863 թվականի ապստամբությունն էր:

Երբ Հովսիան հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը վերադարձավ Երեմիայի հին ճանապարհներին և սկսեց չափել Միլլերական պատմությունը: Նրանք հայտնաբերեցին «խախտումը»: Նրանք ճանաչեցին Միլլերի երազի գոհարների ճշմարտությունը, մինչ կառուցում էին «հին ավերակ տեղերը»: Նրանք, ինչպես Հովսիան, հայտնաբերեցին «յոթ ժամանակները» և վերականգնեցին Ղևտական քսանվեցի ճշմարտությունը, և այդպիսով վեր կանգնեցին «նախկին ամայությունները»: Երբ նրանք վերականգնեցին Ղևտական քսանվեցի «առաջին» և «վերջին» ամայությունները, ապա ճանաչեցին, որ մեկը ավարտվեց 1798

թվականին, իսկ մյուսը՝ 1844 թվականին: Այսպիսով, նախկին ամայությունները վեր կանգնեցնելու նրանց գործը հենց այն «եղեգն» էր, որ տրվեց Հովհաննեսին, որպեսզի նա կարողանար չափել տաճարը:

Հուդայի ցեղից Եղջուրը Իր ժողովրդին առաջնորդեց դեպի հին շավիղները, որպեսզի նրանք կարողանային գտնել վերջին անձրևի պատգամը, իսկ վերջին անձրևի պատգամը իսլամի պատգամն է՝ երրորդ վայի: Երբ նրանք ի վերջո հայտնաբերեցին Ամբակումի երկու սուրբ տախտակները, ինչպես ներկայացված են 1843 և 1850 թվականների ռահվիրայական քարտեզներով, տեսան, որ հիմքը ներառում էր Հայտնության ութերորդ գլխի «երեք վայերը», և որ երկրորդ վայն ավարտվել էր այն հիմնադիր պատմության մեջ, որտեղ կանգնեցվել էր միլլերական տաճարը: Այնուհետև նրանք ճանաչեցին, որ մարգարեությունների եռակի կիրառության կանոնի ըմբռնումը նախապես հաստատվել էր Հուդայի ցեղից Եղջուրի կողմից, որպեսզի երբ նրանք վերադառնային Երեմիայի հին շավիղներին, կարողանային ճանաչել «հանգիստն ու զովությունը», որը երրորդ վայի վերջին անձրևի պատգամն է և նույնացվում ու հաստատվում է առաջին և երկրորդ վայերի երկու վկաների միջոցով:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Թշնամին ջանում է մեր եղբայրների և քույրերի միտքը շեղել այն գործից, որով պետք է ժողովուրդ պատրաստվի այս վերջին օրերում կանգնելու համար: Նրա կեղծ վարդապետությունները նպատակ ունեն մտքերը հեռացնելու ժամանակի վտանգներից և պարտականություններից: Նրանք ոչինչ են համարում այն լույսը, որ Քրիստոսը երկնքից եկավ Հովհաննեսին տալու Իր ժողովրդի համար: Նրանք սովորեցնում են, թե մեր առջև անմիջապես կանգնած տեսարանները այնքան կարևոր չեն, որ արժանանան հատուկ ուշադրության: Նրանք անուժ են դարձնում երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և Աստծո ժողովրդին զրկում են նրա անցյալի փորձառությունից՝ դրա փոխարեն տալով կեղծ գիտություն:»

«Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, նայեցե՛ք և հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով»: Երեմիա 6:16:

«Թող ոչ ոք չձգտի քանդել մեր հավատի հիմքերը՝ այն հիմքերը, որոնք դրվեցին մեր աշխատանքի սկզբում՝ Խոսքի աղոթական ուսումնասիրմամբ և հայտնությամբ: Այս հիմքերի վրա մենք կառուցում ենք արդեն վերջին հիսուն տարիների ընթացքում: Մարդիկ կարող են կարծել, թե նոր ուղի են գտել և թե կարող են ավելի ամուր հիմք դնել, քան այն, որ դրվել է: Սակայն սա մեծ խաբեություն է: Ոչ ոք չի կարող այլ հիմք դնել, քան այն, որ դրվել է:»

«Անցյալում շատերն են ձեռնարկել նոր հավատ կառուցելը, նոր սկզբունքներ հաստատելը: Բայց որքան ժամանակ կանգուն մնաց նրանց շինությունը: Շուտով այն փլվեց, որովհետև Ժայռի վրա հիմնված չէր:»

«Մի՞ թե առաջին աշակերտները չպետք է բախվեին մարդկանց խոսքերին: Մի՞ թե նրանք չպետք է լսեին կեղծ տեսություններ և ապա, ամեն ինչ կատարած լինելով,

անսասան կանգնեին՝ ասելով. «Որովհետև ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ դրված է»: 1 Corinthians 3:11:»

«Ուստի մենք պետք է մեր վստահության սկիզբը հաստատուն պահենք մինչև վերջը: Աստծո և Քրիստոսի կողմից գործության խոսքեր են ուղարկվել այս ժողովրդին՝ նրանց աշխարհից դուրս բերելով, կես առ կես, ներկա ճշմարտության հստակ լույսի մեջ: Սուրբ կրակով հպված շուրթերով Աստծո ծառաները հռչակել են պատգամը: Աստվածային խոսքը իր կնիքն է դրել հռչակված ճշմարտության իսկության վրա»: Վկայություններ, հատոր 8, 296, 297: